Acatistul Sfântului cuvios Ioan Hozevitul (alt acatist)

(5 august)

Materiale despre Sfântul cuvios Ioan Iacob de la Neamţ (Hozevitul):

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-cuv-Ioan-Iacob-Hozevitul

https://archive.org/details/@steaemy?query=Ioan+Iacob+

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Ioan+Iacob+

***

alcătuit de ieromonahul Ghelasie Gheorghe

prăznuire, 5 august

Călugăr de la Mânăstirea Neamţ, merge la Ierusalim, trece prin Mânăstirea Sfântului Sava, este preotul Aşezământului românesc şi apoi se face pustnic în apropierea Mânăstirii Gheorghe Hozevitul. Este un „miracol al sfinţeniei”, care se credea că nu mai este posibilă în „vremurile moderne”. Este o dovadă şi un îndemn că „sfinţenia” este „aceeaşi” şi se poate continua indiferent de situaţia decăzută a lumii. Sfântul Ioan Hozevitul este astfel cinstit în mod deosebit pentru „ sfinţenia veacului modern”, ce reînvie sfinţenia unică hristică de totdeauna.

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.

Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

După obişnuitul început se zice:

Tropar (glas 1): Pe tine, sfinte părinte, te cinstim, căci lăsând lumea şi patria ta ai luat crucea, urmând lui Hristos, şi în Valea Iordanului, în peşteră pustnicească la Hozeva, nevoindu-te, te-ai mutat la Cel dorit. Pentru aceasta, împreună cu Îngerii se bucură, prea cuvioase părinte Ioane, duhul tău.

Tropar (glas 1): Lăsând lumea ai luat crucea urmând lui Hristos, că şi în pustnicie, în Hozeva, te-ai nevoit ca să găseşti pe Cel dorit, căruia roagă-te şi pentru noi, să ne dăruiască pace şi mare milă.

Troparul Învierii, al Născătoarei de Dumnezeu: „Gavriil zicând ţie, Fecioară, «Bucură-te...” (Glasul 1)

Doamne miluieşte (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Psalmul 50
1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.

13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Apoi:

Condacul 1

Chipul cuvioşiei este marea taină a îngerescului chip pământesc, Lumea şi Dumnezeu care în chipul Raiului se unesc şi pe Hristos întrupează şi chipul împlinirii săvârşesc. Asemănarea acestuia şi tu fiind, cu cinstire, cântăm: ***Bucură-te, Sfinte Ioane hozevitul, românul cel cu chipul Sfinţilor cuvioşi!***

Icosul 1

Păcatul a dezgolit făptura de chipul asemănării dumnezeieşti, dar Sfinţii prin Hristos iarăşi chipul îl întregesc şi îl strălucesc cu lumina PreaSfântului Duh, pe care şi tu, Sfinte Ioane, l-ai câştigat:
Bucură-te, Sfinte Ioane, chipul cuvioşiei;
Bucură-te, chipul tainei sfinţeniei;
Bucură-te, taina prefacerii pământeşti;
Bucură-te, taina unirii cereşti;
Bucură-te, taina noului Rai;
Bucură-te, taina lui Hristos;
Bucură-te, taina iubirii de Dumnezeu;
Bucură-te, taina iubirii şi de făptură;
Bucură-te, taina închinării de Altar;
Bucură-te, taina ce deschide veşnicia;
Bucură-te, sfântul prin care lumea se sfinţeşte;
Bucură-te, Sfinte Ioane hozevitul, românul cel cu chipul Sfinţilor cuvioşi!

Condacul al 2-lea

Rare sunt florile de munte ce cresc pe mari înălţimi, care au în ele lumina cea de taină; una asemenea, Sfinte Ioane, fiind şi tu, cu lauda cuvenită cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Chipul Sfinţilor cuvioşi este chipul vieţii noastre duhovniceşti, chip de Sfinţi părinţi, prin care şi noi creştem şi ne povăţuim:
Bucură-te, următorul Sfinţilor cuvioşi;
Bucură-te, următorul Sfinţilor părinţi;
Bucură-te, asemănarea lor;
Bucură-te, asemenea cu sfinţenia;
Bucură-te, mlădiţă din butucul Hristos;
Bucură-te, cel cu mintea de lumină;
Bucură-te, cel cu inima de Duh PreaSfânt;
Bucură-te, cel cu înţelegerea de sus;
Bucură-te, cel cu priceperea dincolo de lume;
Bucură-te, alesul celor sfinte;
Bucură-te, alesul Slavei dumnezeieşti;
Bucură-te, Sfinte Ioane hozevitul, românul cel cu chipul Sfinţilor cuvioşi!

Condacul al 3-lea

Mare dar dumnezeiesc al acestui neam şi pământ ai avut, că de tânăr iubitor de Hristos te-ai arătat, pe El L-ai urmat şi în dăruirea Lui ai crescut, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Darul PreaSfântului Duh aşa de mult te-a aprins, că de la Neamţ la Ierusalim ai mers, ca pe urmele crucii să păşeşti şi pe Sfinţii cuvioşi cei dintâi să-i urmezi:
Bucură-te, râvnă duhovnicească;
Bucură-te, dor cu înaripare de duh;
Bucură-te, căutarea celor de Sus;
Bucură-te, alergarea pe drumul cel spinos;
Bucură-te, mergerea pe cărarea cea pietroasă;
Bucură-te, lupta cu firea cea veche;
Bucură-te, lupta cu păcatul din adânc;
Bucură-te, lupta cu păcatul trupului stricăcios;
Bucură-te, iscusita petrecere cerească;
Bucură-te, iscusita duhovnicie;
Bucură-te, şi iscusinţa pământească;
Bucură-te, Sfinte Ioane hozevitul, românul cel cu chipul Sfinţilor cuvioşi!

Condacul al 4-lea
În spate cu greaua cruce de Neam românesc, pe drumul Golgotei ai pornit şi cu adevărat ai trecut prin toate „prefacerile din adânc”, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea
Doar cei cu „darul sfinţeniei” pot urma „Golgota cea de taină”, că urcuşul este aşa de abrupt, de nu se poate merge până sus la Răstignirea cea mare şi Învierea:
Bucură-te, cel pecetluit cu darul lui Hristos;
Bucură-te, cel cu tăria credinţei;
Bucură-te, cel cu luminarea sfinţeniei;
Bucură-te, cel cu talanţii lucrători;
Bucură-te, cel ce i-ai înmulţit cu prisosinţă;
Bucură-te, cel ce prin multe străduinţe i-ai recâştigat;
Bucură-te, că zi şi noapte te-ai nevoit;
Bucură-te, că aşa, firea ţi-ai deschis;
Bucură-te, că „peste fire” ai ajuns;
Bucură-te, că lupta cu păcatul mereu ai avut-o;
Bucură-te, că biruitor te-ai făcut;
Bucură-te, Sfinte Ioane hozevitul, românul cel cu chipul Sfinţilor cuvioşi!

Condacul al 5-lea
Sfinte Ioane, alesule pentru sfinţenia „vremurilor noastre”, te-ai făcut mărturia credinţei lui Hristos pentru lumea necredincioasă şi căzută în patimile de iad, ca să nu se uite cântarea: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea
Fiecare vreme are aleşii săi, prin care lucrarea lui Dumnezeu se arată şi se înfăptuieşte, şi aşa, lumina Vieţii mereu răsare, ca o veşnică Înviere:
Bucură-te, alesul de la „răscrucea de vremi”;
Bucură-te, alesule pentru lucrarea sfinţeniei;
Bucură-te, omul de taină al lui Dumnezeu;
Bucură-te, şi omul de taină al pământului;
Bucură-te, fiul ascultării cereşti;
Bucură-te, fiul de cinste al lumii;
Bucură-te, că aşa ai crescut rod sfânt;
Bucură-te, că din acesta şi noi ne împărtăşim;
Bucură-te, că şi noi încercăm să te urmăm;
Bucură-te, povăţuitorul nostru cel bun;
Bucură-te, cel cu chipul şi de părinte;
Bucură-te, Sfinte Ioane hozevitul, românul cel cu chipul Sfinţilor cuvioşi!

Condacul al 6-lea

Doar cei mari, cu iubirea şi jerfirea răutatea lumii biruiesc şi dintre spini se aleg să rodească sămânţa cea bună, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Mare taină este iubirea cea mare de Dumnezeu, care schimbă firea şi lumea, care preface cele de jos în cele de sus, şi deschide uşa celor nevăzute:
Bucură-te, mărturia credinţei lui Hristos;
Bucură-te, mărturia pentru lumea necredincioasă;
Bucură-te, mărturia sfinţeniei între cei răi;
Bucură-te, lumina între cei întunecaţi;
Bucură-te, făclie creştină;
Bucură-te, sfeşnic pentru Biserica ortodoxă;
Bucură-te, înălţarea crucii biruitoare;
Bucură-te, vestirea Învierii;
Bucură-te, noule propovăduitor al Împărăţiei lui Dumnezeu;
Bucură-te, călcarea „şarpelui morţii";
Bucură-te, vădirea vicleniei ascunse;
Bucură-te, Sfinte Ioane hozevitul, românul cel cu chipul Sfinţilor cuvioşi!

Condacul al 7-lea

Şi ca să nu se laude făptura cu cele înalte, cele dumnezeieşti în slăbiciune se arată, în încercări şi necazuri, prin care şi tu, Sfinte Ioane, ai trecut, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Slab cu trupul şi bolnav, dorul dumnezeiesc l-ai avut ca pe un „foc nestins" ce-ţi da o tărie peste fire, ca o mărturie a celor sfinte:
Bucură-te, lucrarea de taină a lui Dumnezeu;
Bucură-te, lucrătorul ogorului lui Hristos;
Bucură-te, lucrătorul ţarinii lumii;
Bucură-te, alegerea neghinelor;
Bucură-te, adunarea seminţelor bune;
Bucură-te, strângerea în vistieria de sus;
Bucură-te, rodul cel nestricăcios;
Bucură-te, chipul noului Rai;
Bucură-te, Raiul fără „şarpele căderii în păcat";
Bucură-te, Raiul cu Biserica - Pomul Vieţii;
Bucură-te, fiul lui Adam cel izbăvit;
Bucură-te, Sfinte Ioane hozevitul, românul cel cu chipul Sfinţilor cuvioşi!

Condacul al 8-lea
Râvnitor pentru Biserica cea sfântă a lui Hristos, ai slujit cu sfinţenie la altarul dumnezeiesc, prin care te-ai urcat la cele de sus, ca un vultur, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea
Apoi şi pustnic te-ai făcut şi în peşteră te-ai retras, unde ziua şi noaptea cu cele cereşti ai petrecut, ca un doritor aprins de Duhul PreaSfânt, ca la cele duhovniceşti să ajungi:
Bucură-te, că ai avut darul duhovniciei;
Bucură-te, că prin multe nevoinţe l-ai crescut;
Bucură-te, că prin acesta toate le-ai săvârşit;
Bucură-te, că în tot locul l-ai sădit;
Bucură-te, că la Mânăstirea Neamţ l-ai plămădit;
Bucură-te, că la Mânăstirea Sfântul Sava l-ai împodobit;
Bucură-te, că apoi şi în peşteră l-ai strălucit;
Bucură-te, că după lungi nevoinţe l-ai împlinit;
Bucură-te, că aşa, sfinţenia ai câştigat;
Bucură-te, că şi în trup ai adâncit-o;
Bucură-te, că aşa, sfinte moaşte te-ai făcut;
Bucură-te, Sfinte Ioane hozevitul, românul cel cu chipul Sfinţilor cuvioşi!

Condacul al 9-lea
Nimeni nu ştie ce nevoinţe ai purtat, ce lupte cu duhurile rele ai dus, cât de grea a fost prefacerea firii, ca să ajungi la rodul cel duhovnicesc în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea
„Calea duhovnicească” este ca o „trecere prin apă şi prin foc”, prin „arderi şi mistuiri” ce pe mulţi îi sperie şi nu pot ajunge la „limanul cel de dincolo”:
Bucură-te, bărbăţie duhovnicească;
Bucură-te, vitejie monahicească;
Bucură-te, credincioşia vieţii nevoitoare;
Bucură-te, luptătorul cu păcatul;
Bucură-te, purtătorul crucii izbăvitoare;
Bucură-te, sfântul dintre Cer şi Pământ;
Bucură-te, omul dintre Dumnezeu şi făptură;
Bucură-te, făptură ce şi-a crescut chipul;
Bucură-te, făptură cu rodul veşniciei;
Bucură-te, chipul lui Hristos împlinit;
Bucură-te, icoană a drumului Vieţii;

Bucură-te, Sfinte Ioane hozevitul, românul cel cu chipul Sfinţilor cuvioşi!

Condacul al 10-lea
Bolnav cu trupul, dar cu tăria de suflet neclintită „urcuşul duhovnicesc” l-ai trecut, ca pe o „Golgotă de taină”, şi aşa la învierea veşniciei ai ajuns, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea
„Hotarul trecerii în veşnicie” cel „prăpăstios şi înfricoşător”, şi care fără „prefacerea firii pământeşti” nu se poate trece, tu cu adevărat l-ai trecut:
Bucură-te, omul care trece „hotarul veşniciei”;
Bucură-te, omul cel minunat;
Bucură-te, omul cu darul împlinit;
Bucură-te, nevoinţă monahicească;
Bucură-te, rugăciune neîncetată;
Bucură-te, rugăciune de închinare;
Bucură-te, rugăciune de adâncă pocăinţă;
Bucură-te, rugăciune curăţitoare;
Bucură-te, şi rugătorul nostru;
Bucură-te, şi ajutătorul în nevoi;
Bucură-te, părinte, cel cu braţele mereu primitoare;
Bucură-te, Sfinte Ioane hozevitul, românul cel cu chipul Sfinţilor cuvioşi!

Condacul al 11-lea
Plăcut Cerului şi Pământului, ca un fiu de mare cinste, în veşnicie ai ajuns, de unde te ştim că mijloceşti şi pentru noi, cei ce cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea
După „douăzeci de ani” trupul nestricăcios ţi s-a descoperit, şi ca Sfinte moaşte în Mânăstirea Hozeva ai fos dus, ca să fii o mărturie a duhovniciei pentru „lumea necredincioasă de astăzi”:
Bucură-te, minune din „vremurile necredinţei”;
Bucură-te, minune între cei necredincioşi;
Bucură-te, sfinte din lumea stricăcioasă;
Bucură-te, sfinţenie reînviată;
Bucură-te, arătarea sfinţeniei Sfinţilor părinţi;
Bucură-te, sfinţenia lui Hristos cea biruitoare;
Bucură-te, chipul crucii din nou arătat;
Bucură-te, chipul crucii iarăşi urmat;
Bucură-te, icoană de Sfânt părinte;

Bucură-te, icoană făcătoare de minuni;
Bucură-te, Sfinte moaşte, arvuna veşniciei;
Bucură-te, Sfinte Ioane hozevitul, românul cel cu chipul Sfinţilor cuvioşi!

Condacul al 12-lea
Al monahilor chip strălucit şi nume de sfinţenie şi credincioşilor mărturie credinţei celei mari, aşa de acum ne eşti, sfântul cu chipul cel cuvios, icoană de închinat şi cântare de: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea
Nevoinţele tale duhovniceşti şi nouă ne sunt povaţă şi îndrumare, iar scrierile de inimă doinitoare pe care ni le-ai lăsat, de asemenea la iubirea de Dumnezeu ne cheamă:
Bucură-te, iubirea de Dumnezeu ce se face lumină lumii;
Bucură-te, iubirea de Dumnezeu cea înfricoşătoare;
Bucură-te, iubirea de Dumnezeu cea cu închinare;
Bucură-te, iubirea de Dumnezeu cea din rugăciune;
Bucură-te, iubirea de Dumnezeu cea din nevoinţă;
Bucură-te, iubirea de Dumnezeu cea din suspin şi lacrimi;
Bucură-te, iubirea de Dumnezeu cea din pocăinţă;
Bucură-te, iubirea de Dumnezeu cea din credinţă;
Bucură-te, iubirea de Dumnezeu cea din dăruire;
Bucură-te, iubirea de Dumnezeu cea din iubirea de făptură;
Bucură-te, Sfinte Ioane, iubitorule de Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte Ioane hozevitul, românul cel cu chipul Sfinţilor cuvioşi!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
Lumina iubirii de Dumnezeu este taina prefacerii firii pământeşti, ce Duhul Prea-Sfânt primeşte şi în chipul lui Hristos se uneşte, pe care tu având-o, Sfinte Ioane cel cuvios, şi pe noi ne ajută să ajungem la iubirea cea sfântă, în cântarea de: ***Aliluia!***

Se citeşte apoi din nou:

Icosul 1
Păcatul a dezgolit făptura de chipul asemănării dumnezeieşti, dar Sfinţii prin Hristos iarăşi chipul îl întregesc şi îl strălucesc cu lumina PreaSfântului Duh, pe care şi tu, Sfinte Ioane, l-ai câştigat:
Bucură-te, Sfinte Ioane, chipul cuvioşiei;
Bucură-te, chipul tainei sfinţeniei;

Bucură-te, taina prefacerii pământeşti;
Bucură-te, taina unirii cereşti;
Bucură-te, taina noului Rai;
Bucură-te, taina lui Hristos;
Bucură-te, taina iubirii de Dumnezeu;
Bucură-te, taina iubirii şi de făptură;
Bucură-te, taina închinării de Altar;
Bucură-te, taina ce deschide veşnicia;
Bucură-te, sfântul prin care lumea se sfinţeşte;
Bucură-te, Sfinte Ioane hozevitul, românul cel cu chipul Sfinţilor cuvioşi!

(Extras din cartea: Imnografie / Ieromonah Ghelasie Gheorghe. - Bucureşti: Platytera, 2016)

Sfinţii ocrotitori ai Moldovei – Sfântul cuvios Ioan Iacob de la Neamţ

Viaţa Sfântului cuvios Ioan Iacob de la Neamţ (Hozevitul), ale cărui sfinte moaşte s-au aflat întregi în peştera Sfânta Ana din pustiul Hozeva (şi se păstrează în biserica Mănăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul din apropiere de Ierihon).

Sfântul prea cuviosul Părintele nostru Ioan Iacob de la Neamţ s-a născut la 23 iulie 1913, în satul Crăiniceni, comuna Horodiştea, din fostul judeţ Dorohoi, într-o familie de ţărani foarte credincioşi, anume Maxim şi Ecaterina, fiind singurul copil la părinţi. ***Din botez a primit numele de Ilie şi din pruncie se dovedea un copil ales şi binecuvântat de Dumnezeu.*** După şase luni de zile de la naştere, mama sa, fiind o fire bolnăvicioasă, şi-a dat sufletul în mâinile Domnului, lăsând copilul în grija bunicii sale, Maria.

După doi ani, moare şi tatăl său, în război, în toamna anului 1916, copilul rămânând în grija rudelor apropiate. Primii ani de şcoală îi face în satul natal, apoi urmează gimnaziul la Lipcani-Hotin şi liceul la Cozmeni-Cernăuţi, fiind cel mai bun elev din şcoală.

În vara anului 1932, rudele voiau să-l dea la facultatea de Teologie din Cernăuţi, ca să-l facă preot. Dar el, simţindu-se chemat de Dumnezeu la o viaţă

mai înaltă, le-a spus: „Nu, eu vreau să mă fac călugăr!" După un an, tânărul Ilie, pe când lucra la câmp, se ruga lui Dumnezeu să-i descopere calea pe care să o urmeze. Deodată a auzit un glas de sus, zicând: „Mănăstirea!"

Din clipa aceea nu a mai avut odihnă în suflet.***Cerând binecuvântarea duhovnicului său, fericitul Ioan şi-a luat cărţile sfinte, crucea şi icoana Maicii Domnului din casa natală, fiind în zi de duminică, şi, călăuzit de Duhul Sfânt, a intrat în obştea Mănăstirii Neamţ.*** Stareţul mănăstirii, Episcopul Nicodim l-a primit cu multă dragoste şi, după ce l-a trimis să se închine în faţa icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului din biserica voievodală, i-a rânduit ascultare la infirmerie şi la biblioteca mănăstirii. Era foarte tăcut, ascultător şi smerit.

Între anii 1934-1935, face serviciul militar la Dorohoi ca infirmier, având multă milă de cei bolnavi şi fiind iubit de toţi.

În toamna anului 1935 se reîntoarce în obştea Mănăstirii Neamţ, şi continuă aceeaşi ascultare de bibliotecar şi îngrijitor la bolniţă. Toţi se foloseau de smerenia, de blândeţea şi de dragostea lui şi cugetau că este un ales al lui Dumnezeu.

La 8 aprilie 1936, în miercurea din Săptămâna Sfintelor Patimi, fericitul rasofor Ilie Iacob este tuns în îngerescul cin călugăresc de arhiereul Valerie Moglan, noul stareţ al marii lavre, împreună cu alţi doi fraţi rasofori, primind în călugărie numele de Ioan.

Dorind viaţă pustnicească şi arzând cu inima pentru Hristos şi pentru Sfintele Locuri, unde S-a născut, a pătimit şi a înviat Domnul, fericitul monah Ioan Iacob pleacă în Ţara Sfântă împreună cu alţi doi monahi din lavră, Claudie şi Damaschin. După ce se închină la toate Sfintele Locuri şi sărută Crucea Golgotei şi Mormântul Domnului, cei trei călugări se retrag să ierneze în obştea Mănăstirii Sfântul Sava din pustiul Iordanului. Apoi, însoţitorii săi întorcându-se la Mănăstirea Neamţ, ***fericitul monah Ioan Iacob se nevoieşte, în continuare, în Mănăstirea Sfântul Sava de lângă Betleem, timp de zece ani, răbdând grele ispite, boli şi încercări de la oameni şi de la diavoli.***

Prima ascultare în obştea Sfântul Sava a fost cea de paraclisier. ***Cuviosul Ioan avea mare evlavie pentru biserică şi sfintele slujbe.*** Făcea prescuri, menţinea curăţenia şi suna clopotul de slujbă. De asemenea păstra o atmosferă de iubire, de smerenie şi milă faţă de toţi. Avea şi ascultarea de infirmier al mănăstirii şi îngrijea cu dragoste atât pe călugări, cât şi pe numeroşii arabi şi beduini, bolnavi sau răniţi în război, care erau aduşi la infirmeria mănăstirii. Pentru aceasta îl iubeau şi-l

căutau atât unii, cât şi alţii. Duhovnicul lui, ieroschimonahul Sava, macedonean de neam, care cunoştea limba română, era un mare povăţuitor de suflete, şi mărturisea pe toţi călugării români nevoitori în Ţara Sfântă. Astfel, ziua era în slujba obştii şi a bolnavilor, iar noaptea se nevoia singur în chilie cu multe rugăciuni de taină, cu metanii, lacrimi şi citiri din Sfânta Evanghelie şi din scrierile Sfinţilor Părinţi. Cunoscând bine limba greacă, traducea unele pagini alese patristice, din care se hrănea atât pe sine, cât şi pe cei ce veneau la el. ***Avea şi darul scrierii de învăţături şi versuri duhovniceşti, pe care le trimitea fraţilor săi din Ţara Sfântă sau le dădea pelerinilor români care veneau spre închinare la Mormântul Domnului.***

Între anii 1939-1940 fericitul sihastru Ioan Iacob s-a nevoit împreună cu un ucenic român într-o peşteră din pustiul Qumran, aproape de Marea Moartă. Aici a cunoscut pe monahul Ioanichie Pârâială, care i-a rămas ucenic credincios până la obştescul sfârşit. ***Obişnuia să se roage noaptea, singur, hrănindu-se doar cu pesmeţi şi puţine fructe, răbdând multe ispite.***

Între anii 1940-1941, din cauza războiului, Cuviosul Ioan a stat cu mai mulţi călugări din Ţara Sfântă într-un lagăr pe Muntele Măslinilor. Fiind eliberat, se reîntoarce la Mănăstirea Sfântul Sava şi continuă aceleaşi ascultări şi nevoinţe.
În anul 1947 este hirotonit diacon, la 13 mai, în Biserica Sfântului Mormânt, cu aprobarea Patriarhului României, la recomandarea Arhimandritului Victorin Ursache, superiorul Căminului Românesc din Ierusalim. În acelaşi an, cuviosul Ioan Iacob este hirotonit preot în biserica Sfântului Mormânt de arhiereul Irinarh, fiind numit de Patriarhia Română egumen la Schitul românesc Sfântul Ioan Botezătorul de pe valea Iordanului, aproape de locul unde S-a botezat Domnul nostru Iisus Hristos.

Timp de 5 ani, cât a dus această ascultare, cuviosul Ioan Iacob a săvârşit zilnic toate sfintele slujbe, în limba română, a tradus numeroase pagini din Sfinţii Părinţi cu învăţături pentru călugări şi pelerini; a compus un bogat volum de versuri duhovniceşti, a înnoit chiliile şi biserica schitului şi, mai ales, viaţa duhovnicească din schit, ostenindu-se mult pentru primirea pelerinilor din ţară, pe care îi spovedea, îi împărtăşea şi le dădea sfaturi mântuitoare de suflet. Noaptea, însă, se nevoia singur, neştiut de nimeni, fie în chilie, fie ieşind să se roage pe valea Iordanului, încercând să urmeze, după putere, cuvioasei Maria Egipteanca. Singurul său ucenic statornic era monahul Ioanichie, precum şi câteva maici românce bătrâne, Melania, Natalia, Galinia, Casiana şi Magdalena care îi erau fiice duhovniceşti şi se aflau sub ascultarea sa.

În luna noiembrie 1952, cuviosul Ioan Sihastrul se retrage din ascultarea de egumen şi, împreună cu ucenicul său Ioanichie, intră în obştea mănăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul din pustiul Hozeva, pe valea pârâului Cherit (Horat).

Din vara anului 1953, fericitul Ioan se retrage cu ucenicul la o peşteră din apropiere, numită Chilia Sfintei Ana, unde, după tradiţie, ea se ruga lui Dumnezeu să-i dăruiască un prunc. Alături de el, într-o altă peşteră, se nevoia un monah cipriot, anume Pavel.

Aici s-a nevoit Sfântul Ioan Sihastrul cu ucenicul său, timp de 7 ani, în rugăciuni neîncetate, în privegheri de toată noaptea, în postiri îndelungate, în lacrimi neştiute, în cugetări şi în doriri duhovniceşti, răbdând tot felul de ispite, suferinţe, lipsuri, lupte cu diavolii şi cu înstrăinare totală, aprinzându-se de multă râvnă pentru Hristos şi slăvind pe Dumnezeu Cel în Treime lăudat.

La peşteră, unde cu greu se ajungea, pe o scară înaltă, nu primea pe nimeni, comunicând cu cei ce veneau mai ales prin rugăciune, prin unele scrieri sfinte şi prin ucenicul său. ***În sărbători mari şi în posturi Sfântul Ioan săvârşea Dumnezeiasca Liturghie în paraclisul peşterii Sfânta Ana şi se împărtăşeau amândoi cu Trupul şi Sângele lui Hristos, mulţumind lui Dumnezeu pentru toate.***

În timpul zilei şi în clipe de răgaz, ieşea în gura peşterii, la lumină, unde scria versuri religioase şi traducea pagini patristice din limba greacă. Mânca o dată în zi, pesmeţi, măsline, smochine şi bea puţină apă, iar noaptea dormea câteva ore, pe o scândură, având o piatră drept perină.

În vara anului 1960, era bolnav şi suferea toate cu multă răbdare. Simţindu-şi sfârşitul aproape, miercuri 4 august, s-a împărtăşit cu Sfintele Taine, iar joi dimineaţa la orele 5 şi-a dat sufletul în mâinile lui Hristos, la vârsta de numai 47 de ani.

După trei zile, a fost înmormântat în aceeaşi peşteră de egumenul mănăstirii Sfântul Gheorghe, arhimandritul Amfilohie, iar ***la 8 august 1980, trupul său a fost aflat întreg, nestricat de vreme, răspândind bună mireasmă, semn că l-a prea mărit Dumnezeu şi l-a numărat în ceata sfinţilor, pentru nevoinţa şi sfinţenia vieţii sale de pe pământ.*** O mare bucurie duhovnicească i-a cuprins pe toţi.

La 15 august 1980, acelaşi egumen i-a pregătit raclă sculptată în lemn de chiparos, l-a aşezat în ea, cu mare cinste, şi l-a dus în procesiune, împreună cu câţiva arhierei de la Patriarhia Ortodoxă din Ierusalim şi cu mii de pelerini care au venit la praznicul Adormirii Maicii Domnului, hramul acestei mănăstiri, depunând sfintele moaşte în biserica cu hramul Sfântul Ştefan din incintă, unde se află şi moaştele Sfântului Gheorghe Hozevitul.

De atunci, vin zilnic pelerini ortodocşi, şi chiar catolici, ca să se închine la moaştele cuviosului, cerându-i ajutorul, pe care, toţi cei ce se roagă cu credinţă, îl primesc. Această strămutare a moaştelor Sfântului Ioan s-a făcut cu binecuvântarea patriarhului Benedict al Ierusalimului. El este cinstit de toţi ortodocşii, dar, mai ales, de cei din România, Grecia, Cipru şi Ţara Sfântă.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, luând în considerare sfinţenia vieţii cuviosului Ioan Iacob, şi văzând cinstitele sale moaşte, l-a trecut în rândul sfinţilor, la data de 20-21 iunie, 1992, sub numele de „Sfântul Ioan Iacob de la Neamţ”, fixându-i-se zi de prăznuire, 5 august, data mutării lui la cele veşnice.

Părintele Ioanichie, ucenicul Sfântulului Ioan Iacob lângă raclă

Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.